DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 30 grudnia 1950 | Nr 33*) | Poz. 194-206

TREŚĆ:

194

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 listopada 1950 r.

w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych z tytułu świadczeń krwiodawców.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządzam zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w podatkach obrotowym i dochodowym z tytułu świadczeń polegających na dostarczaniu krwi przez krwiodawców.

Zarządzenie niniejsze obejmuje również zwolnienie od obowiązku uzyskiwania karty rejestracyjnej z tytułu wspomnianych świadczeń.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 listopada 1950 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

195

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 grudnia 1950 r.

w sprawie kompetencji banków w zakresie finansowania i kontroli inwestycji objętych PPI na rok 1951 oraz przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego. Nr DB. 10088/5/50.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412) ustalam kompetencje banków w zakresie finansowania i kontroli inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1951 jak następuje:

1. Bank Inwestycyjny finansuje:

a) inwestycje planowane centralnie z wyjątkiem inwestycji objętych:

Częścią 16 — Ministerstwo Rolnictwa
Częścią 17 — Ministerstwo Leśnictwa,
Częścią 28 — Ministerstwo Gospodarki Komunalnej

b) inwestycje planowane terenowo objęte:

Częścią 5a — Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości,
Częścią 12 — Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego,
Częścią 18 — Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

2. Bank Rolny finansuje inwestycje planowane centralnie i terenowo, objęte:

Częścią 16 — Ministerstwo Rolnictwa,
Częścią 17 — Ministerstwo Leśnictwa.

3. Bank Komunalny finansuje:

a) inwestycje planowane centralnie i terenowo, objęte:

Częścią 28 — Ministerstwo Gospodarki Komunalnej,

b) inwestycje planowane terenowo, objęte

Częścią 4 — Prezydium Rady Ministrów,
Częścią 10 — Ministerstwo Finansów,
Częścią 15 — Ministerstwo Budownictwa,
Częścią 20 — Ministerstwo Komunikacji,
Częścią 21 — Ministerstwo Żeglugi,
Częścią 23 — Ministerstwo Oświaty,
Częścią 25 — Ministerstwo Kultury,
Częścią 26 — Ministerstwo Zdrowia,
Częścią 27 — Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Ponadto zarządzam następujący podział kompetencji banków w zakresie finansowania i kontroli przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego:

*) ostatni numer w b. r.

1) Bank Inwestycyjny finansuje przedsiębiorstwa państwowe objęte centralnym planowaniem gospodarczym;

2) Bank Rolny finansuje Dyrekcję Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych, podległe jej przedsiębiorstwa oraz inne przedsiębiorstwa budownictwa wiejskiego;

3) Bank Komunalny finansuje przedsiębiorstwa podległe Ministerstwu Gospodarki Komunalnej oraz spółdzielnie budowlane i zawodów pokrewnych.

Kompetencje w zakresie finansowania i kontroli przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego obowiązuje od dnia 1 stycznia 1951 r.

Przekazanie finansowania przedsiębiorstw państwowych i spółdzielni do właściwego banku powinno nastąpić w ciągu miesiąca stycznia 1951 r. w trybie i na zasadach określonych w zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1949 r. w sprawie kompetencji instytucji bankowych i sposobu przekazywania i przejmowania przez te instytucje czynności bankowych.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu Dr W. Trąmpczyński

196

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 grudnia 1950 r.

w sprawie zwolnienia placówek zbioru runa leśnego Spółdzielni „Las" od obowiązku uzyskania kart rejestracyjnych na rok 1950.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) Ministerstwo Finansów zwalnia Spółdzielnię Eksploatacji Użytków Leśnych z odp. udziałami „Las" w Warszawie od obowiązku uzyskania na r. 1950 kart rejestracyjnych dla podległych placówek zbioru użytków leśnych (grzyby, jagody i wszelkie owoce leśne, zioła itp.).

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1950 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

197

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1950 r.

zmieniające zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1949 r. o ustaleniu wzorów ksiąg podatkowych Nr 1, 2, 3, 4 i 5 oraz wzoru arkusza kontrolnego wpłat czynszu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 42, poz. 287).

Na podstawie art. 29 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z r. 1946 Nr 27, poz. 174, z r. 1948 Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413 oraz z r. 1950 Nr 49, poz. 451) w związku z § 41 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502) zarządzam, co następuje:

§ 1. W załączniku Nr 3 do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1949 r. o ustaleniu wzorów ksiąg podatkowych Nr 1, 2, 3, 4 i 5 oraz wzoru arkusza kontrolnego wpłat czynszu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 42, poz. 287) uwaga do pkt 5) objaśnienia do księgi podatkowej Nr 3 otrzymuje brzmienie:

„Uwaga. Lekarze dentyści, uprawnieni technicy dentystyczni i technicy dentystyczni obowiązani są wypełniać wszystkie rubryki w księdze podatkowej Nr 3 uwidaczniając w rubryce 12 zakup na własny rachunek wszelkiego rodzaju materiałów dentystycznych. W stosunku do pozostałych podatników, obowiązanych do prowadzenia księgi podatkowej Nr 3 wypełnienie rubryki 12 pozostawia się do uznania podatnika przy czym w przypadku jej niewypełnienia nie należy również wypełniać rubryk 9, 10 i 11, natomiast wypełnianie rubryki 13 oraz zamieszczenie w rubrykach 9, 10 i 11 treści, odnoszącej się do sum z rubryki 13, jest obowiązkowe".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

198

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 grudnia 1950 r.

prostujące błędy w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 12 września 1950 r. zmieniającym zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych.

W wykazie spółdzielni kredytowych (oszczędnościowo-pożyczkowych) ulegających likwidacji, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 września 1950 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 23, poz. 143) prostuje się następujące błędy:

W pkt 471 zamiast „Kredyt" Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa w Poznaniu" powinno być „Kredyt" Spółdzielnia Oszczędnościowo-Kredytowa w Poznaniu".

W pkt 654 zamiast „Kasa Stefczyka w Borzynach" powinno być „Kasa Stefczyka w Borzymach".

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

199

OKÓLNIK

z dnia 14 listopada 1950 r.

w sprawie udokumentowania transakcji skupu jelit baranich dowodami wewnętrznymi. Nr PM. 19381/1/50.

Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego w nawiązaniu do art. 86 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym poleca terenowym organom podatkowym nie kwestionować ksiąg prowadzonych przez podatników — agentów Centrali Odpadków i Produktów Poubojowych „Bacutil", jeżeli zapisy w tych księgach, dotyczące zakupu jelit baranich z ubojów pozarzeźniczych od rolników nie będą oparte na rachunkach dostawców, a na dowodach wewnętrznych.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

200

OKÓLNIK

z dnia 12 grudnia 1950 r.

w sprawie analitycznej księgowości inwestycyjnej. Nr FI. 4863/1/50.

Banki finansujące inwestycje stwierdziły w toku kontroli finansowo gospodarczej, że wielu inwestorów nie prowadzi analitycznej księgowości inwestycyjnej nakazanej § 24 instrukcji z dnia 16 lutego 1950 r. wydanej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji.

W związku z powyższym zarządza się, co następuje:

1) Wszyscy inwestorzy bezpośredni, za wyjątkiem jednostek budżetowych i osób fizycznych obowiązani są do prowadzenia analitycznej księgowości inwestycyjnej, w zakresie:

a) zaangażowania środków inwestycyjnych,

b) sfinansowania inwestycji,

c) dokonanych nakładów inwestycyjnych.

2) W zależności od rozmiarów i rodzaju działalności inwestycyjnej oraz od stanu organizacyjnego księgowości inwestora, może mieć zastosowanie jeden z dwóch niżej scharakteryzowanych, opracowanych przez Komisję Druków i Przyborów Księgowych (Warszawa, ul. Rejtana 16), typów kartotek inwestycyjnych:

A) Kartoteka inwestycyjna składająca się z trzech odrębnych zespołów kartotekowych, a mianowicie:

a) kartoteki zaangażowania obejmującej karty zaangażowania środków inwestycyjnych „IZ" (wzór K. R. D.-0102R) oraz dziennik inwestycyjny „I" (wzór K. R. D.-0112Ru lub 0112Rp), którego symbol „I" należy uzupełnić przez dopisanie słowa „zaangażowanie";

b) kartoteki sfinansowania obejmującej karty sfinansowania inwestycji „IF" (wzór K. R. D.-0140R) oraz dziennik inwestycyjny „I" (wzór K. R. D.-0112Ru lub 0112Rp), którego symbol „I" należy uzupełnić przez dopisanie słowa „finansowanie";

c) kartoteki wykonania nakładów obejmującej karty nakładów inwestycyjnych „I-N" (wzór K. R. D.-103R oraz dziennik inwestycyjny „I" (wzór K. R. D.-0182Ru lub 0112Rp), którego symbol „I" należy uzupełnić przez dopisanie słowa „nakłady".

B) Kartoteka inwestycyjna z zastosowaniem jednego rodzaju kart analitycznych, a mianowicie kart uniwersalnych inwestycji „INW" (wzór K. R. D.-10101R) oraz dziennika „INW" (wzór K. R. D.-0111Rp lub 0111Ru), na których są dokonywane zapisy dotyczące zarówno zaangażowania jak i finansowania i wykonania (nakładów).

Wybór kartoteki powinien być uzgodniony z bankiem finansującym inwestycje.

3) Jednostki budżetowe będące inwestorami bezpośrednimi obowiązane są jedynie do prowadzenia analitycznej kartoteki inwestycyjnej w zakresie zaangażowania środków inwestycyjnych, przy zastosowaniu kart zaangażowania środków inwestycyjnych „IZ" (wzór K. R. D.-0102R) oraz dziennika inwestycyjnego „I" (wzór K. R. D.-0112Ru lub 0112Rp).

4) Analityczna księgowość inwestycyjna jednostek, które obowiązuje jednolity plan kont powinna być w zakresie dokonanych nakładów inwestycyjnych i finansowania inwestycji, powiązana z księgowością główną.

5) W analitycznej kartotece inwestycyjnej na r. 1951 należy na kartach poszczególnych składników tytułów inwestycyjnych ujmować zarówno nakłady inwestycyjne krajowe jak i nakłady z importu.

6) Inwestorzy nie prowadzący dotychczas analitycznej kartoteki inwestycyjnej albo prowadzący ją według innych zasad lub na innych formularzach, obowiązani są bezwarunkowo bezzwłocznie zaprowadzić tę kartotekę, względnie dostosować ją do zasad ustalonych wyżej, dla inwestycji włączonych do planu inwestycyjnego na r. 1951.

7) Inwestorzy obowiązani są bezzwłocznie uaktualnić ewidencję zaangażowań środków inwestycyjnych lat przyszłych. Zaangażowania środków na rok 1951 dokonane przed dniem 31 grudnia 1951 r. powinny być wpisane na karty zaangażowania roku 1951 w terminie nieprzekraczalnym do dnia 31 stycznia 1951 r. Na karty te powinny być również przeksięgowane te wszystkie zaangażowania na rok 1950 lub ich części, których fizyczne wykonanie nastąpi po dniu 31 grudnia 1950 roku.

8) Inwestorzy wyższych szczebli obowiązani są powiadomić bezzwłocznie inwestorów bezpośrednich o dokonanych dla nich zamówieniach zarówno krajowych jak i importowych obciążających środki inwestycyjne roku 1951 i lat następnych, w przyszłości zaś obowiązani są powiadamiać inwestorów bezpośrednich o tego rodzaju zamówieniach bieżąco.

Dyrektor Departamentu Księgowości	**p. o. Dyrektor Departamentu Inwestycji i Budownictwa**
St. Skrzywan	K. Luboński

201

OKÓLNIK

z dnia 13 grudnia 1950 r.

w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup skór surowych. Nr KS. 5196/5/50.

Ministerstwo Finansów przedłuża na rok 1951 moc obowiązującą okólnika z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie dowodów wewnętrznych na zakup skór surowych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 11, poz. 64).

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

202

OKÓLNIK

z dnia 15 grudnia 1950 r.

w sprawie rozciągnięcia na związki branżowe przepisu art. 4 pkt 22 dekretu o podatku obrotowym Nr BD. 8660/2/50.

W wyniku zmian struktury organizacyjnej spółdzielczości pracy, dokonanej w roku 1950, powstały jako pośrednie ogniwo organizacyjne pomiędzy Związkiem Spółdzielni Pracy a zrzeszonymi w nim spółdzielniami — związki branżowe, zrzeszające spółdzielnie należące do tej samej branży a położone na terenie województwa, celem zapewnienia im pomocy gospodarczej oraz celem koordynowania i nadzorowania działalności tych spółdzielni.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przepis art. 4 pkt 22 dekretu o podatku obrotowym, należy również stosować w odniesieniu do Związków Branżowych Spółdzielni Pracy.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

203

OKÓLNIK

z dnia 22 grudnia 1950 r.

w sprawie zwolnienia na 1951 r. księgarni sortymentowych od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej Nr PM. 22975/1/50.

Ministerstwo Finansów przedłuża na 1951 rok moc obowiązującą okólnika z dnia 20 lutego 1950 r. w sprawie zwolnienia na 1950 r. księgarni sortymentowych od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 37).

Równocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zarówno w odniesieniu do 1950 jak i 1951 r. zwolnienie od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej na warunkach określonych powołanym wyżej okólnikiem dotyczy również księgarni wydawniczych, które obok wydawnictw własnych dokonują obrotów księgarskimi towarami sortymentowymi, jeżeli dla działalności wydawniczej kontrola ilościowa towarów jest prowadzona.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

204

OKÓLNIK

z dnia 23 grudnia 1950 r.

w sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1949 r. o ustaleniu wzorów ksiąg podatkowych Nr 1, 2, 3, 4 i 5 oraz wzoru arkusza kontrolnego wpłat czynszu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 42, poz. 287). Nr PM. 14722/1/50.

Na gruncie powołanego zarządzenia Ministra Skarbu praktyka zrodziła szereg wątpliwości co do sposobu prowadzenia ksiąg podatkowych. Celem usunięcia powyższych wątpliwości i umożliwienia prowadzenia ksiąg podatkowych według jednolitych zasad i sposobów, — Ministerstwo Finansów wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I.

Objaśnienia do księgi podatkowej Nr 1

Do pkt 2). Przepis pkt 2) objaśnień należy rozumieć w ten sposób, że każdy zakup pozostający w związku z działalnością gospodarczą podatnika prowadzącego księgę podatkową Nr 1 podlega uwidocznieniu w tej księdze. Podlega zatem uwidocznieniu również np. zakup węgla przez piekarza, igieł przez krawca, narzędzi warsztatowych przez ślusarza itp.

Do pkt 3). Spisem remanentów należy objąć wszelkie składniki majątkowe przedsiębiorstwa, które powinny być uwidocznione w myśl wyjaśnień do pkt 2) w księdze podatkowej, a stanowiące w dniu spisu własność podatnika — niezależnie od daty ich nabycia, uzyskania bądź wytworzenia.

Do pkt 9). Przepis zdania drugiego, dotyczący księgowania w rubryce 8 pełnej sumy podanej w rachunku wraz z sumą prowizji (rabatu) należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się on wyłącznie do artykułów monopolowych, których zakup podlega księgowaniu w rubryce 9. Natomiast w pozostałych przypadkach, gdy rachunek wystawiony jest w cenach detalicznych z uwidocznieniem wysokości rabatu, — księgowaniu w rubryce 8 podlega suma zafakturowanego zakupu po cenach detalicznych zmniejszona o sumę figurującego w rachunku rabatu i powiększona o uwidocznione w tym rachunku koszty uboczne.

Do pkt 11). Księgowaniu w rubryce 10 podlega — z wyjątkiem zakupu tych towarów, na które przeznaczona jest rubryka 9 — zarówno zakup towarów przeznaczonych do odsprzedaży w stanie nieprzerobionym, bądź po przerobie, jak i zakup towarów przeznaczonych całkowicie bądź częściowo na wykonanie przyjętego zamówienia.

Do pkt 12). W przypadku wyłącznej działalności wytwórczej, gdy wszystkie zakupy towarów dokonywane są wyłącznie z przeznaczeniem do ich przerobienia we własnym bądź obcym przedsiębiorstwie, zakupy te powinny być księgowane w rubryce 8 oraz bezpośrednio w rubryce 11, tzn. z pominięciem rubryki 10.

Do pkt 15). Do rubryki 16 należy wpisywać wszystkie wynagrodzenia z tytułu pracy najemnej bądź chałupniczej.

Do pkt 16). Do wydatków, poniesionych przez przedsiębiorcę w związku z przerobem (obróbką) towarów w przedsiębiorstwie obcym, a podlegających wpisaniu do rubryki 17, zalicza się również koszty transportu towarów przekazanych do przerobu (obróbki) obcemu przedsiębiorstwu oraz zwróconych po dokonanym przerobie (obróbce).

Do pkt 17) i 18). 1. W rubryce 22 nie należy księgować rabatu od zakupu towarów, podlegających księgowaniu w rubryce 10 i 11 oraz wszelkiego rodzaju zmniejszeń kosztu zakupu tych towarów. Do księgowania tego rodzaju zdarzeń przeznaczona jest rubryka 26.

2. W rubrykach 21 i 25 należy księgować zakup — sprzedaż towarów, co do których podwyższone zostaną stawki podatku obrotowego od obrotów towarowych z konsumentami na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 4) dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449).

3. Do rubryk 23—25 należy wpisywać każdy rachunek w dacie jego wystawienia (bez względu na termin zapłaty) i zasadniczo w oddzielnej pozycji. Jednakże w przypadku dużej częstotliwości obrotów i dużej ilości wystawianych codziennie rachunków dopuszczalne jest w przedsiębiorstwie handlowym — pod warunkiem posiadania odpisów w zbroszurowanych blokach — wpisanie do rubryk 23—25 z końcem dnia ogólnych dziennych sum obrotów z uwidocznieniem w rubryce 3 numerów rachunków.

Do pkt 19). Rubryka 26 ma zastosowanie wyłącznie do zmniejszeń zakupu towarów (zwrotów dostawcom, bonifikat i wszelkiego rodzaju opustów udzielonych przez dostawców po wystawieniu rachunku).

Do pkt 20). 1. Przy dokonywaniu zapisów do księgi podatkowej Nr 1 należy przyjąć zasadę zgodności arytmetycznej w każdej pozycji sumy ogólnej, uwidocznionej w rubryce 8, z sumą rubryk szczegółowych 9—17, 23—24 i 26. Oznacza to, że sprawdzianem arytmetycznej zgodności zapisów jest zgodność ogólnej sumy rubryki 8 również na końcu każdej strony księgi podatkowej z łączną sumą rubryk 9—17, 23—24 i 26.

Co do sum rubryk 18—19 — to powinny one być w poszczególnych pozycjach zgodne z sumami rubryk 9 i 10. Rubryki 20 i 21 są ewidencyjnym rozwinięciem rubryk 18 i 19. Tak samo ewidencyjnym rozwinięciem rubryk 23 i 24 jest rubryka 25.

Każdy zapis w rubrykach wartościowych (8—26) powoduje równoczesny zapis w rubrykach 1—7.

Przykłady księgowania:

I. Podatnik zakupił u dostawcy z gospodarki nieuspołecznionej:

różną pasmanterię za zł	2.400
tkaniny z jedwabiu naturalnego za zł . .	900

Ogólna suma należności opiewa na zł 3.315 (za towary zł 3.300 plus za opakowanie zł 15). Rachunek zakupu towarów powinien być wpisany w jednym wierszu do następujących rubryk wartościowych:

do rubr. 8	zł 3.315
do rubr. 10 . .	zł 3.300
do rubr. 15	zł 15
do rubr. 19	zł 3.300
do rubr. 21	zł 900

II. Na zakupione u dostawcy z gospodarki uspołecznionej towary otrzymał podatnik rachunek zawierający następujące pozycje:

tkaniny wełniane	zł 945,—
tkaniny bawełniane . . .	zł 352,—
tkaniny z jedwabiu naturalnego .	zł 855,—
razem	zł 2.152,—
rabat 16%	zł 344,32
zapłacono	zł 1.807,68

Na podstawie tego rachunku powinny być wpisane w jednym wierszu do rubryk wartościowych następujące kwoty:

do rubr. 8	zł 1.807,68
do rubr. 10	zł 1.807,68
do rubr. 18 . .	zł 1.807,68
do rubr. 21 . . .	zł 718,20

(kwota zł 855 — zmniejszona o 16% rabatu).

III. 1. Podatnik prowadzi przedsiębiorstwo w miejscowości odległej od najbliższej stacji kolejowej o 4 km. W mieście oddalonym o 30 km od miejsca wykonywania przedsiębiorstwa nabył partię towarów u dostawcy z gospodarki nieuspołecznionej za zł 1.500 oraz poniósł koszty transportu zł 90, w związku z czym zachodzą okoliczności, uprawniające podatnika do doliczenia do ceny sprzedażnej odnośnej partii towarów równowartości poniesionych kosztów transportu. Zapis transakcji zakupu, opartej na dwóch odrębnych dowodach (na rachunku dostawcy na zakup towarów oraz na dowodzie na koszty transportu), powinien figurować w dwóch wierszach:

w pierwszym — rubr. 8 zł 1.500, rubr. 10 zł 1.500, rubr. 19 zł 1.500 oraz ew. wartość tzw. towarów luksusowych w rubr. 21,

w drugim — rubr. 8 zł 90 oraz rubr. 13 zł 90.

2. Z układu księgi podatkowej Nr 1 wynika, że nie wszystkie wydatki i nie wszystkie wpływy podlegają księgowaniu w tej księdze. Spośród wydatków powinny być księgowane poza zakupami, o których mowa wyżej w objaśnieniu do pkt 2) — następujące wydatki:

a) koszty uboczne zakupu towarów, niezależnie od tego, czy są objęte łącznym z ceną towarów, czy też oddzielnym rachunkiem,

b) wszystkie wynagrodzenia z tytułu pracy najemnej i chałupniczej,

c) koszty obróbki towarów w obcym przedsiębiorstwie.

W zakresie wpływów podlega księgowaniu tylko ta część obrotów podlegających opodatkowaniu bądź zwolnionych od opodatkowania podatkiem obrotowym, która objęta jest wystawionymi odbiorcom rachunkami. Ponadto powinny być zaksięgowane zwroty towarów dostawcom oraz bonifikaty i wszelkiego rodzaju opusty otrzymane od dostawców.

Wreszcie spośród obrotów wewnętrznych podlega księgowaniu przekazanie do przerobu we własnym lub obcym przedsiębiorstwie towarów (towarów handlowych, surowców, materiałów pomocniczych, półwyrobów obcej produkcji oraz opakowań).

Przychód wyrobów gotowych, produktów ubocznych i odpadków otrzymanych z własnej produkcji (we własnym lub obcym przedsiębiorstwie) oraz przychód półwyrobów własnej produkcji nie podlega księgowaniu (należy mieć jednak na uwadze przepis § 32 rozp. księg. co do obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej przychodu towarów).

Do pkt 21). Przepis zdania trzeciego odnosi się do remanentu towarów wpisanego w końcu okresu rachunkowego, tj.:

a) sporządzonego na dzień 31 grudnia danego roku,

b) w przypadku założenia nowej księgi podatkowej i wiążącego się z tym obowiązku sporządzenia remanentu w ciągu roku, lub

c) na dzień likwidacji przedsiębiorstwa.

Na początku okresu rachunkowego remanent towarów z końca poprzedniego okresu rachunkowego można wpisać na pierwszej stronie księgi podatkowej w jednej pozycji, zamieszczając w rubryce 5 słowo „remanent" i w rubryce 8 ogólną sumę remanentu.

II.

Objaśnienia do księgi podatkowej Nr 2

Do pkt 7). W rubryce 6 należy zamieszczać opis zamówienia przyjętego do wykonania wyłącznie z własnych materiałów wykonującego zamówienie, natomiast w rubryce 7 — z materiałów wyłącznie bądź częściowo dostarczonych przez zamawiającego.

Do pkt 9). Do rubryki 9 powinna być wpisana całkowita suma umówionej kwoty zapłaty za wykonanie całego zamówienia wyłącznie z materiałów stanowiących własność wykonywującego zamówienie, a do rubryki 10 — z materiałów wyłącznie bądź częściowo dostarczonych przez zamawiającego.

Do pkt 11). 1. Przez ostatecznie wykonane zamówienie należy rozumieć zamówienie przyjęte przez zamawiającego.

Zamówieniem przyjętym przez zamawiającego jest również zamówienie odnoszące się do przedmiotu, który został całkowicie wykonany i zatwierdzony, a który znajduje się w przedsiębiorstwie podatnika do dyspozycji zamawiającego.

W związku z tym w rubrykach 12—14 należy uwidaczniać na poziomie wpisanego uprzednio właściwego kolejnego numeru zamówienia datę przyjęcia zamówienia przez zamawiającego.

2. W przypadku zwiększenia umówionej pierwotnie kwoty zapłaty należy zwiększenie umówionej kwoty zapłaty traktować jako odrębną pozycję, podlegającą wpisaniu do rubryk 9—10 w dacie zmiany warunków umowy — z powołaniem w rubryce 15 numeru zamówienia pierwotnego.

III.

Prowadzenie ksiąg podatkowych stosownie do podanych wyżej wyjaśnień obowiązuje podatników od dnia 1 stycznia 1951 r. i nie ma zastosowania do ksiąg podatkowych prowadzonych w 1950 roku.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

205

OKÓLNIK

z dnia 28 grudnia 1950 r.

w sprawie terminu założenia ksiąg szczególnego typu dla aptek na rok 1951. Nr PM. 24603/1/50.

W związku z przeszkodami natury technicznej, uniemożliwiającymi zaopatrzenie podatników zawodu aptekarskiego we właściwym terminie w księgi szczególnego typu na 1951 rok, do których prowadzenia podatnicy obowiązani są na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 486) — Ministerstwo Finansów zarządza, co następuje:

1. Nie należy kwestionować prowadzonych w 1951 roku ksiąg podatkowych Nr 6 oraz ksiąg uproszczonych typu A dla aptek, jeżeli powodem uznania tych ksiąg za nieprawidłowe miałoby być jedynie opóźnienie księgowania zdarzeń za miesiąc styczeń 1951 r. o 6 tygodni tj. do dnia 10 lutego 1951 r. pod warunkiem jednak, że:

1) zdarzenia podlegające księgowaniu będą bieżąco wprowadzane na wolne strony ksiąg z 1950 roku, bądź — w braku wolnych stron — na luźne arkusze odpowiadające treścią rubryk urzędowym wzorom tych ksiąg — w sposób umożliwiający następnie przeniesienie tymczasowych zapisów do ksiąg właściwych 1951 roku — z zachowaniem wszystkich obowiązujących przepisów;

2) przeniesienie tymczasowych zapisów do ksiąg właściwych 1951 roku nastąpi nie później, niż w dniu 10 lutego 1951 roku oraz dalsze zapisy dokonywane będą bieżąco;

3) księgi podatkowe Nr 6 i księgi uproszczone typu A dla aptek na 1951 rok zostaną przedstawione do zaświadczenia właściwemu w sprawach podatku obrotowego organowi finansowemu I instancji — najpóźniej w dniu 9 lutego 1951 r.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

206

OKÓLNIK

z dnia 30 grudnia 1950 r.

w sprawie wyjaśnienia zakresu obowiązku prowadzenia księgi podatkowej Nr 3 (księgi przychodów i rozchodów). Nr PM. 24505/1/50.

Przepis § 36 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 502) nakłada obowiązek prowadzenia księgi podatkowej Nr 3 (księgi przychodów i rozchodów) na podatników wykonujących zajęcia zawodowe, o których mowa w art. 26 pkt 5 i 6 lit. c dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413).

Wobec tego, że przepis art. 26 powołanego dekretu stracił moc obowiązującą z dniem 12 listopada 1950 r. (zob. art. 5 ust. 1 pkt 2) dekretu o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 451) nasuwa się wątpliwość, jakie grupy podatników są obowiązane w 1951 roku do prowadzenia księgi podatkowej Nr 3.

W związku z powyższym na podstawie przepisu art. 2 ust. 3 pkt 1) dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 174 i z 1950 r. Nr 49, poz. 451) w związku z § 29 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1949 r. o księgach handlowych i podatkowych Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że do prowadzenia, poczynając od dnia 1 stycznia 1951 r., księgi podatkowej Nr 3 obowiązani są podatnicy wykonujący zajęcia zawodowe oraz nie obowiązani do prowadzenia ksiąg handlowych podatnicy prowadzący przedsiębiorstwa usług nietowarowych, a wymienieni w art. 587 ust. 5 i 6 dekretu o postępowaniu podatkowym.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych i pieczęci urzędowej.

Unieważnia się:

1) blankiety kasowe z bloczków kasowych Serii A-41 za Nr 968627—968650, zagubione przez Dr. Jankowskiego z Bydgoszczy.

2) pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku „Ochrona Skarbowa Nr 352", zagubioną przez pracownika z Rejonowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Warszawie.

KOMUNIKAT

o zmianie siedziby Wydziału Finansowego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Toruniu.

Podaje się do wiadomości, że Wydział Finansowy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Toruniu z dotychczasową siedzibą w Chełmży został przeniesiony z dniem 23 listopada 1950 r. do Torunia.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 1,35

Druk PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14369. B-11104. 15.000.